

Solymosi Glória

Bodza

A bodzavirágot már ellepték a tetvek. A bokor tövében, a sárga agyagon elterülve pihen a kutya. Oldalát egyenletesen mozgatja a lélegzés. Az íriszek körül lustán kerengnek a poszméhek. Izzó fém illata lengi be a kertet. Széles váll görbed a hegesztő kék füstje fölé. A csupasz mellkason veríték fut a szőrszálak között. A férfi kézfejjével homlokát törli, és a flex után nyúl. A felharsanó hangra morgás felel az árnyékból. Szél fut át az udvaron, a szikrák közé kap, s a szálló fémpor megtapad a leveleken.

Fióka

Levegő nyirkától enyves a bőr. Istállószag terjeng a vályogviskók között. A faluból kivezető utat körülölelik a fák. Madár ül nem egy ágvégen. Egy rigó elrugaszkodik, megringatva a diófa zöld labdáit. Még jól kivehető a távoli hegylánc a nyári szürkületben. A lámpaoszlopok sötétben meredeznek az árokparton. Az előttük elhaladó alak a vállán kivert anyajegyeket vakargatja. A járdára zuhant fiókák tetemére visszaszállnak a legyek.

Eső

A nyári eső után csöpög így a víz a levelekről. Vagy a jégcsapról, ha olvad. Gyors egymásutánban hullanak és oldódnak a cseppek. A spanyolfal mögött ásít valaki. Feszül a karomban a kanül. A nővér megjelenik, arcizma se rándul. A váróból beszűrődő hangok masszájából kiválik egy-egy mondat. Az egyfülű detoxos papírjait követeli. Csendben oldalog el vele a húgyszag, amikor a rúzsos száj az üveg mögül leordítja. Kövér asszony sóhajtozik egy sporttáska fölött. Meg-megnyikordul alatta a műanyag szék, ahogy az ablak felé lesve előrehajol. Egy mentős sztorizgat. A tolóajtó csapódik, újabb öreget tolnak be. Tízpercenként egyet. Bal oldalamat még mindig húzza a görcs. Lábam néha megrándul. Szédülök. A szigorú hátontfekvésben a neon mellett pihenő legyet figyelem. Nem mozdul. Ocsmány fekete testét mintha szénnel rajzolták volna föl az unatkozó betegnek.

Bükkszék

Sárgás-zöld a rét, akár a klór, és nehéz, fojtó szaga is éppúgy szorongatja mellkasomat. Legyökereztem a kökény mellett; a fanyar gyümölcsbe harapva még mindig a fenyvest bámulom, ahová jó ideje a megriadt fácánok beszálltak. Vörös törzsüket mutatják a fák, a tűlevelek zöldjét egyre élénkebbre festi az eső. Jó itt állni most, nem figyelnek kíváncsi szemek. Peregnek bőrömről a cseppek, s velük együtt szivárgok a kövek közé.